(Vervolg van pag. 6.)

„Wie is daar?" vroeg oom ongeduldig.

„Leèndert," zei ik.

„Wat moet die aap?"

„Ja, wacht U even! — Wat zeg je? Je moet niet zoo schreeuwen. Wat? O." Toen hoorde ik het volgend relaas.

„Er is een wiel van mijn kar. Ik kan niet verder."

„Hoe komt dat?"

„Weet ik niet. Zoo maar."

„Waar ben je nu op het oogenblik?"

„In de Jansstraat staan ik."

„Wat heeft die jongen toch?" vroeg oom. Ik zwaaide alleen afwerend met mijn hand, want Leenderts stem aan den overkant vervolgde gemoedelijk:

„D'r is een agent bij, en die zegt, dat ik proces krijg, as ik er nog langer staan blijf."

„Waarom?"

„Ik belemmer het verkeer."

Er sprak zoo'n komische trots uit die woorden, die hij natuurlijk den agent nasprak, dat ik bijna proestte.

„Wat moet ik nou doen?" klonk toen de wanhopige vraag. „Ik kan immers niet weg."

„Ja, wacht eens even." Ik dacht na, zag, dat oom op spelden zat.

„Ik zal Weenink naar je toesturen. Zeg maar tegen den politieagent . . ."

Oom kon zich niet langer bedwingen, ontgreep me de telefoon.

„Wat is dat met een agent? Hallo. Hallo. Vertel op. Wat heb jij weer uitgehaald? Zoo. Mooie boel. 'n Wiel van de kar. Hoe komt dat? Weet je dat niet? Nee, jij weet nooit iets. Enfin, blijf daar nu maar staan tot Weenink komt. Wat zeg je van een agent? Kan me niet schelen. Je wacht maar, begrepen?!"

Oom hing de telefoon op. Keek mij verontwaardigd aan.

„Zoo'n aap van een jongen!"

„Toch pienter van hem om te telefoneeren," merkte ik op. Oom bromde iets, boog zich weer over zijn correspondentie. Dit voorval liep gelukkig met een sisser af. Hoewel oom bleef dreigen, dat hij „dien kwajongens toch op een goeien dag weg zou sturen."

Werkelijk was Leendert onverbeterlijk; óf hij kwam fluitende met zijn pet op het kantoor binnenwandelen, òf hij joeg beneden in de gangen met schril geschreeuw de kat na, òf hij bleef uren weg, als hij een boodschap moest doen, waarbij hij door Weenink betrapt werd midden in een enthousiast knikkerspel met vriendjes. En steeds was het nog mijn pleiten en smeeken, waardoor Leendert, dien ik nu eenmaal niet af kòn vallen, bij ons bleef.

Tot eindelijk het onafwendbare gebeurde. Leendert moest glaswerk wegbrengen naar een klant. Hij had het behouden afgeleverd, zat beneden in het magazijn op zijn krukje met smaak zijn kale boterhammen op te peuzelen, toen er getelefoneerd werd, en de klant vroeg, of hij een quitantie kon krijgen voor het geld, dat hij den loopjongen afgedragen had.

„'k Heb nog geen geld ontvangen," zei oom. „Maar ik zal direct even informeeren. Dan stuur ik U de quitantie wel." En dan, de telefoon ophangend, tegen mij: „Jo, roep jij dien bengel eens hier. Nee, telefoneer maar even," toen ik aanstalten maakte om zelf Leendert uit het magazijn op te visschen.

Leendert kwam boven, leutig klein boefje in zijn te langen blauwen kiel, de scheefstaande oogen guitig knippend naar mij.

„Waar heb je dat geld gelaten?" viel oom bruusk uit.

„Wat geld?" vroeg Leendert onverschillig.

„Wat geld?! Het geld, dat je vanmorgen ontvangen hebt!!" — „Ik heb nergens geld gekregen," zei Leendert. „Ik weet van geen geld."

„Zoo, mooi, weet jij van geen geld. Je hebt zeker niets bij Van Dalen ontvangen hè? Nee, natuurlijk niet. 't Zou wel een wonder zijn, als je daar nog wat van wist."

Ooms toon was zoó schamper, dat ik haast onwillekeurig zei: „Maar oóm."

'k Had het nog niet gezegd, of Leendert, die opeens scheen te begrijpen, wat oom bedoelde, kleurde vuurrood. Terwijl zijn handen verwoed plukten aan de knoopen van zijn kiel, en zijn mondhoeken zenuwachtig trokken, begon oom weer: „Kom, laat je zakken eens kijken jongetje. Misschien . ."

Toen plots schoot Leendert, als een kleine kemphaan, op oom toe, en zijn jongensstem, schril van drift, builschreeuwde: — „Dacht je, dat ik het geld gegapt had? Dacht je, dat ik. . . dat ik . ." Zijn stem sloeg over. Zichzelf niet meer meester, schopte hij tegen het bureau, tegen ooms beenen, schold:

„Smerige boef! Pestkop! Daar . . . daar heb je wat — daar dan."

Hij schopte, trapte, sloeg. Oom greep hem bij een arm.

„D'r uit. Vooruit, d'r uit. Je gaat onmiddellijk, versta je!"

„'k Zou hier niet eens willen blijven," zei Leendert, driftranen wegvegend met de mouw van zijn kiel.

Hij bonsde de deur achter zich dicht, rende de trappen af. En wat later zag ik hem voorbij onze ramen loopen, zijn hoofd uitdagend in de lucht, schel fluitend een straatliedje. Zoo was Leenderts exit.

„Je weet, waar die aap woont, hè Jo?" zei oom, zijn voorhoofd afvegend. „Ik zal meteen de politie telefoneeren."

„Och, wacht U daar nog even mee," verzocht ik, overtuigd van een misverstand.

'k Had het nauw gezegd, of de telefoon rinkelde. 't Was onze klant, die zijn excuses maakte. Zijn winkeljuffrouw had vergeten het geld aan den loopjongen af te dragen. Hij zou direct het bedragje laten brengen. — „O, 't heeft geen haast, 't heeft geen haast," zei oom verstrooid.

— 's Middags ging ik naar Leenderts huis. 't Was een van die groote kazernewoningen met vuile, afgesleten trappen, waar altijd een duffe, benauwde armeluis-lucht hangt. De deur stond aan. Ik klom naar boven. Leendert woonde drie hoog. Uit een achterkamer klonken stemmen

EEN NEDERLANDER IN FRANKRIJK GEDECOREERD.

Ter gelegenheid van de opening van een nieuwe inrichting voor vakonderricht voor oorlogsverminkten op een boerderij te Juvisy, waar de verminkten landarbeid leeren, en welke is ingericht door de Ver. v. Vreemdelingenkolonies te Parijs, heeft de President der Fransche Republiek het kruis van het Legioen van Eer geschonken aan den heer L. Asscher, lid der bekende firma Asscher te Amsterdam.

en het geschreeuw van een kind. Ik klopte, kreeg eerst geen gehoor, klopte nog eens. Toen deed Leenderts moeder, lange, schrale, afgetobde vrouw, de deur open. Ik overzag direct de trieste, kale kamer. Leendert zat bij de tafel, het hoofd in zijn handen gesteund, het gezicht rood, opgezwollen van huilen.

„'t Is de Juffrouw van kantoor," zei hij, toen hij mij zag.

„Leendert," zei ik naar hem toegaand. „Leendert, jongen, 't spijt ons zoo. Maar 't was een vergissing van dat geld hoor. 't Was een . ."

Ik begon wat te hakkelen, toen ik die anders zoo guitige

DE POLDER BIJ DURGERDAM ONDER WATER.

Bij Durgerdam is tengevolge van den hoogen waterstand de dijk van het Durgerdammerdiep doorgebroken, zoodat de polder weder onder water staat.

oogen zoo droevig en behuild zag. — „Och Juffrouw," begon zijn Moeder, me een stoel toeschuivend. „'k Heb zoowat met hem te stellen gehad vanmiddag. Hij is niet kwaad, ziet U. Alleen wat driftig. En nou Uw oom dat dacht van het geld . . . Hij trok het z'n eigen zoo aan. Verschrikkelijk."

Ze veegde met den rug van haar hand over haar doffe, tranende oogen. Leendert had het schreeuwende zusje op zijn knie gezet, suste het: „Stil dan Anneke. Stil dan," dodeinde het kind, dat me nu zoet met groote oogen zat aan te kijken.

„'t Was een vergissing," herhaalde ik mat. „'t Spijt me jongen, dat het voorgevallen is. Je kunt morgenochtend weer terugkomen, Leendert." — „Nee, dat doe'k niet," zei hij, me recht aankijkend. „Dat doe'k vast niet."

„Leendert, jonge," trachtte de Moeder te overreden, „'t is toch mooi, dat Meneer je nou weer terugneemt. 'k Zou maar gaan hè? Wat zal Vader anders zeggen?"

„Kan me niks schelen," bromde hij weer onverschillig. „'k Krijg best wat anders. Daar ga 'k toch niet meer naar toe Moeder. Zanik nou maar niet langer."

„En je kon 't zoo goed met de Juffrouw vinden. Hij had het vaak over U Juffrouw."

„O ja, met de Juffrouw," zei Leendert.

„Nou, en as je nou goed oppast," drong de Moeder.

„'k Heb goed opgepast. 'k Ga d'r toch niet meer heen." Norsch, koppig staarde hij nu voor zich uit.

Er kwam een benauwend stilzwijgen te hangen in de armoedige kamer. En ik voelde me zoo klein en min. Eindelijk vermande ik me, stond op.

„Dag Leendert," zei ik, zijn groezelige straatjongensknuist in mijn hand nemend.

Zijn mond ging weer verdacht trillen. Hij kon niets terug zeggen. Voor ik de kamer uit was, huilde hij alweer, zijn hoofd buigend over het verwarde haar van klein zusje. Op de gang zei ik tegen de Moeder, haastig, alsof ik een onaangename schuld afdeed: „Ik zal U Leenderts weekloon laten brengen." — En toen ik de trap afliep, hoorde ik zijn hooge huilstem weer schreeuwen: „Je krijgt er me niet weer naar toe. Nooit meer!" — „Hij wil niet terugkomen," zei ik tegen oom, later op kantoor.

„Zoo'n aap van een jongen," zei oom als gewoon, maar hij nam zijn lorgnet af en tikte daarmee nadenkend op zijn bureau. Dat was altijd een bewijs, dat hij zich getroffen gevoelde. En moedig vervolgde ik:

„Och, zoo'n jongen heeft ook eergevoel."

„'n Mooi soort van eergevoel," bromde oom. — „'t Is kranig van hem. Zijn Vader moet niet gemakkelijk zijn."

„Zoo, zoo." 't Was een tijdje stil. „Nu niet te veel forceeren," dacht ik.

„Dus hij wil hier niet meer terug Jo?" — „Nee oom."

„Ook niet — als ik . . als ik misschien zelf mocht gaan." Ik kreeg een aanvechting over ooms kale kruintje te strijken, en 't speet me voor oom, dat ik, Leendert maar al te goed kennend, weer moest zeggen: „Ook dan niet oom."

„Zoo'n aap van een jongen," zei oom weer, en sloot daarmee voorloopig de discussie. — 's Avonds zaten Tante en ik in den tuin. Ik had haar alles van Leendert verteld, en ze had een paar maal haar grijze hoofd geschud.

„Wat een heerlijke jongen", had ze gezegd. Ze stelde net de onmogelijkste dingen voor om Leendert te helpen. bepeinsde net of wij geen piccolo zouden kunnen gebruiken toen oom ook den tuin inkwam. Hij liep eens een paar keer om het geraniumbed heen en weer, en Tante, knipoogend tegen mij, fluisterde: „Hij piekert over iets." Toen kwam hij bij ons zitten, kuchte eens even. Tante gaf me een schopje onder de tafel. —„Zeg Jo, die jongen, hoe heet hij ook weer.."

„Leendert," zei ik mild.

„Ja." Oom wachtte weer even. Tante gaf me weer een schopje. „Weet je waar ik zoo pas over dacht? Bij Buitenga hebben ze een nieuwen jongen noodig. Dat vertelde hij me gister. Zou dat misschien wat voor Leendert zijn?"

„Bij Buitenga? Ja natuurlijk. Als U hem aanbeveelt."

„Aanbeveelt. Hm," zei oom.

„Natuurlijk aanbeveelt," kwam nu ook Tante in 't gesprek, „zoo'n aardige, ronde jongen. Ik vond hem altijd zoo'n vief kereltje." — „'n Mooi vief kereltje," bromde oom nu weer.

„Jullie vrouwen zijn toch allemaal hetzelfde."

„Dat denk je maar," zei Tante guitig.

„Telefoneert U nu maar even naar Buitenga."

„Hm Ja," zei Oom, „dat heb ik eigenlijk al gedaan. En 't is in orde. Morgen kan hij er al komen."

Toen streek ik werkelijk over ooms kale kruintje; en Tante zei, dat ze zoo iets altijd wel van haar ouwetje gedacht had. Het ouwetje keek beschaamd.

— Denzelfden avond trok ik nog naar Leenderts huis. — „Zeg nu maar Jo, dat jij dat zaakje in orde gemaakt hebt, anders wil die aap misschien nog niet eens. Dat eergevoel van die kwajongens tegenwoordig."

„Precies hetzelfde als vroeger," verkondigde Tante. — „Och, wat weet jij ervan?" — Daarmee verdween ik. Leendert was thuis met zijn vader en Moeder. In de gang zei de Moeder tegen me: „Ben U daar weer? Och, och, wat heb die arme jongen er van langs gehad."

Binnen deed ik mijn voorstel.

„Nou jonge, daar hoef je je niet over te bedenken," zei de vader. „Da's in orde Juffrouw. Hij is er morgen sebiet."

Leendert keek me trouwhartig aan.

„Heb U dat voor me gedaan?" begon hij. — „Ja, 't is mijn schuld hoor, dat je daar komt," jokte ik. —„Nee, dan is 't goed. Want anders . . ."

„Wat anders?" bromde de Vader.

„Nou, dan was ik er vanzelf niet heengegaan."

„Je hebt praats hoor!" zei de vader en hij keek dreigend.

„'t Is nu dan in orde," zei ik afwerend. „Om acht uur moet je daar zijn Leendert."

Hij liet me uit. „Dank U wel," zei hij eenvoudig. „Ik zal goed oppassen."

Leendert hield zijn woord. Hij bleef jaren bij de Buitenga's, bracht het van jongsten bediende zelfs tot magazijnchef. En elk jaar met Sinterklaas kreeg ik een anoniemen pot cyclamen, doch het adres was geschreven met Leenderts krabbelpootje, dat zich in den loop der jaren verfraaide.

„Die bloemen komen eigenlijk U toe," plaagde ik oom dan. Waarop oom stereotiep liet volgen:

„Wie had dat nu ooit van hem gedacht? Zoo'n kwajongen."